

§ 69.

Udvalget antager, at det er rettest, at Loven udtrykkelig angiver den Straf, som den, der forfalder Skudsmaalsbog, kan vente sig, og ikke derom henviser til de gjældende Lovbestemmelser. Efter disse, Frdn. 11te April 1840 §§ 62—64, sfr. Frdn. 5te September 1832 § 7, kan Straffen nu slige til Forbedringshuusarbejde; men det vil ikke let træffe, at Domstolene ville anvende denne strenge Straf for en blot Skudsmaalsforfalskning, hvorved ikke nogen anden særegen Forbrydelse er tilfattet; og er dette sidste Tilfældet ville de derom gjældende Bestemmelser kunne komme til Anvendelse. Udvalget antager derfor, at Straffen her ligesvem kan bestemmes til Fængsel paa Band og Brød. Med samme Straf synes passende at kunne ansees den ikke sjældent forekommende Handling, at Nogen falskeligen benytten den for en Anden udfærdigede Skudsmaalsbog, som om det var hans egen, idet han paatager sig det Navn, Skudsmaalsbogen lyder paa. Det foreslaaes saaledes, at den sidste Passus i Paragraphen:

„Hvo, som forfalder en Skudsmaalsbog, straffes efter de derom gjældende Lovbestemmelser“ forandres til:

„Hvo, som forfalder en Skudsmaalsbog, straffes med Fængsel paa Band og Brød fra 5 Dage til 6 Gange 5 Dage. Med samme Straf ansees den, der benytter som sin egen den for en anden Person udfærdigede Skudsmaalsbog.“

§ 70.

Imod det første Stykke af denne Paragraph vides Intet at erindre, dog at der i første Stykke, hvis Tillaget til § 69 vinder Bisald, maatte istedetfor den Sætning: „undtagen naar der er Spørgsmaal om Forfalskning af Skudsmaal“ sættes: „undtagen naar der er Spørgsmaal om de i § 69 andet Stykke nævnte Overtrædelser“.

Den i andet Stykke af Paragraphen nævnte Præscriptionstid af 3 Maaneder findes for lang. Baade Forholdets egen Natur og Lovens 1—14—1 taler for, at den, som vil paatale det Slags Brud paa de indgaaede For-

pligtelser, som indeholdes i de her benævnte Handlinger, ordentligviis bør gjøre det inden en meget kort Tid, som vel i det Høieste, i Genhold til Forordningen af 25de Mai 1791 § 17 om Hoveriet, burde være 4 Uger. Men en saadan Søgmaalspræscription bør naturligviis ikke anvendes i de Tilfælde, at Huusbonden er ubejendt med, hvor det Tyende, som er udeblevet af Tjenesten eller ulovligen har forladt denne, har taget Ophold; thi Tyendet bør ikke ved i nogen Tid at holde sig skjult kunne unddrage sig Ansvar. Det formenes derfor tydeligen at burde tilkjendegives, hvad der vel ogsaa er forudsat, at Huusbonden i saadanne Tilfælde kan bevare sin Ret ved en betimelig Anmeldelse for Politievrigheden om den begaaede Ulovlighed. At Præscriptionstiden i de Tilfælde, hvor Huusbonden vil have Tyendet anseet for Ulydighed, Trods eller Opsætighed, bestemmes til 8 Dage efter Tyendeforholdets Ophør, finder Udvalget ogsaa hensigtsmæssigt, og dette synes ogsaa at burde gjælde om de i § 29, 3die Membr. omhandlede Forseelser. Men herfra bør uden tvivl finde Undtagelse Sted i de Tilfælde, hvor Huusbonden vil gjøre saadan Anke gjældende som Contrastsøgmaal i en af Tyendet senere anlagt Sag. At Huusbonden af en eller anden Grund, navnlig den med Søgmaalet forbundne Uleilighed og Tidsspilde, er villig til at opgive sin Ret imod Tyendet for en saadan Forseelse, som her omhandles, og derfor unblader strax at paatale samme, bør ikke udelukke ham fra at kunne forfølge samme, naar Tyendet derefter selv rejser Sag, ved at paatale en saadan formeentlig Overtrædelse fra Huusbondens Side, som omhandles i Paragraphens andet Membrum, der endog som oftest vil staa i Forbindelse med det fra Tyendets Side udviste Forhold.

Den i de nysomhandlede Tilfælde foreskrevne Søgmaalspræscription af 8 Dage efter Tyendeforholdets Ophør for Huusbondens Klage over Tyendets Opsørsel synes ogsaa at burde gjøres gjældende i de Tilfælde, hvor det er Tyendet, der vil klage over Fornærmelser i Ord eller Gjerning fra Huusbondens Side under Tjenestetiden.

Dovrigt turde den hele saaledes foreslaaede